

VECKOBLADET

Nr 17 webbform

100521

DV-möte om kommunens budget

I mitten av juni beslutar kommunfullmäktige om budget för 2011 och ekonomisk verksamhetsplan för de kommande tre åren. Budgeten gäller alltså nästa år, men blir ändå något av en valårsbudget eftersom det framför allt blir 2011-års budget som kommer att diskuteras i valrörelsen, inte den som löper för i år.

Demokratisk Vänsters kommunala grupp inbjuder medlemmar och andra intresserade som vill vara med och påverka DV:s budgetförslag till kommunala gruppens möte den 31 maj kl. 17.30 då DV:s budgetförslag ska diskuteras och skisseras.

Mötet är på DV:s partilokal, Magle Lilla kyrkogata 2.

Kulturtips

Det ekar över havet

video, dans och performance. Loftet Hedmanska gården Fre 21 kl. 19, Lör 22 kl.15. [Läs mer](#)

Här och Nu

på Bryggeriteatern, 29 april-29 maj, Sverigepremiär! Fre 21 maj kl. 19. [Läs mer](#)

PARADIS

Längtar du efter sol och värme? Längtar du bort? Unna dig en stund i paradiset, Urpremiär den 23 april kl 19 på Bastionen. [Läs mer](#)

Rambo Amadeus (Belgrade) Urkos (Malmö)

LIVE fredag 21 maj kl 21 på Tangopalatset i Malmö. [Läs mer](#)

Film och Samtal: Hur kunde hon

På Biograf Panora söndag 23 maj kl 18. [Läs mer](#)

Även denna plats ett vittne bär

Performance och söndagsutflykt, 23:e maj kl.13 till kl.17. [Läs mer](#)

Hedersdoktor Sir George Martin

På Palladium 26 maj kl 19.30 [Läs mer](#)

HYLLAD! – Gäst: Bob Hansson

På Babel 26 maj kl 20. [Läs mer](#)

Världsmusik för alla!

En salig Öresundsörä som förflyttar dig mellan olika delar av världen lika snabbt som en inandning, på Inkonst 26 maj kl 21. [Läs mer](#)

Matkaravan med Hanna och Linda

med Hanna Tunberg och Linda Dahl - smaka på våra nya matkulturer. guideade turer runt Möllevångstorget. Tor 27 maj kl. 16. [Läs mer](#)

The Goat or Who is Sylvia?

Malmös första engelskspråkiga teater presenterar en dramatiserad läsning av Edward Albees ”The Goat or Who is Sylvia?”. Den flerfald prisbelönta pjäsen handlar om en framgångsrik arkitekt som börjar vänsterprassla – med en get. Tor 27 maj kl. 19. [Läs mer](#)

Women of the world

Missing Voices är ett nätverk för kvinnliga muslimska artister. De har sammanstrålat i olika konstellationer och hänfört och berört människor från Kairo till Köpenhamn, på Inkonst 27 maj kl 20. [Läs mer](#)

Nytt från Höje å och Sankt Lars — ett alternativ till karnevalskaoset

Strax för jul hade jag glädjen att meddela att ett avsnitt av vandringsleden söder om Höje å färdigstälts. Mitt i vintern byggdes sedan en ny bro över ån. Så fin som kontrast till de snötäckta fälten och den strida svarta strömmen!

Nu har ett ännu ett avsnitt av vandringsleden färdigstälts. Det sträcker sig från garaget i Sankt Lars industriområde fram till Flackarpsvägen. Eftersom åbrinken är hög får man helt nya perspektiv över gränsen mellan stad och land.

Den s k stättan vid Flackarpsvägen, där vandringsleden fortsätter in under järnvägen, har ersatts av en passage i markplanet efter kritik från människor med funktionshinder.

Byalaget inbjuder exklusivt Veckobladets läsare och Röda Kapellets musiker att gratis delta i en vandring längs ån söndagen den 23 maj klockan 15. Politiker intresserade av stadsplanering och Lunds gröna områden är särskilt välkomna. Samling vid öppenvårdscentralen i Sankt Lars, där valborg firades.

Man får också en skymt av den stora omvandling av Sankt Larsparken som pågår. Bygget av ett stort äldreboende har inletts, Hunnerupshemmet renoveras, LKF bygger i parkens sydligaste hörn. Det handlar alltså inte bara om det nya bostadsområdet på den gamla BUP-platsen.

Gunnar Stensson

PS. Ett tjugotal personer från Tekniska förvaltningen och Höjeå Vattendragsförbund, såväl tjänstemän som politiker, samlades klockan 13 för att inviga den nya bron. Räckena pryddes med blågula band. Sedan strävade de uppför den branta strandbrinken och vandrade sakta i riktning mot järnvägen. På ången vid Flackarpsvägen satte de sig med flaskor och termosar och inmundigade sina matsäckar. De återvände någon timme senare till utgångspunkten vid bron där de hade sina cyklar och bilar. En andmamma schasade iväg sina nio nykläckta ungar. Solen sken.

Ett karnevalsalternativ till

SASNET, Nätverket för Sydasiastudier vid Lunds universitet, arrangerar tre intressanta seminarier den närmaste veckan.

På lördag kl 13.00 - samtidigt som karnevalståget avgår nere i stan - kommer Pakistans forsknings- och teknologiminister, Muhammad Azam Khan Swati, till Lund för att delta i ett seminarium om "The Role of Overseas Pakistani Students in Nation Building". Ett arrangemang i Kårhusets hörsal av pakistanska studenter vid universiteten och högskolorna i Lund, Malmö, Växjö och Blekinge med stöd av SASNET.

På måndag 24:e kommer professor Gitiara Nasreen, från Institutionen för masskommunikation och journalistik vid Dhakas universitet i Bangladesh, till Lunds universitet. I samarbete med sociologiska institutionen föreläser hon om "Images of Gender on Media".

Slutligen kommer indiske ekonomiprofessorn Sudipta Bhattacharya från Visva-Bharati University i Santiniketan, Indien till Lunds universitet på onsdag, och föreläser även han på sociologiska institutionen kl 13.15. Bhattacharya är för närvarande gästprofessor vid Handelshögskolan i Köpenhamn, och han kommer att föreläsa om "Neo-liberalism, Weakening State and Peasant Differentiation in Indian Agriculture". Det handlar om hur liberaliseringen av den indiska ekonomin sedan början av 1990-talet negativt påverkat jordbruksutvecklingen och ambitionerna att stödja den fattiga landsbygdsbefolkningen.

Mer information om seminarierna finns på SASNETs [hemsida](#).
SASNET - Swedish South Asian Studies Network

Tänkvärt i valtider

"I en ändlig värld är oändlig tillväxt otänkbar. Att somliga ändå tror det visar att tillväxtbegreppet inte längre är en ekonomisk kategori utan en religiös."

Leggewie och Welter

Beskyddarverksamhet

Nu visar Pentagons egen statistik att USA, Nato, Isaf dödar allt fler civila.

I fjol dödades 51 civila från årets början till sista april. I år dödades under samma period 90 civila afghaner.

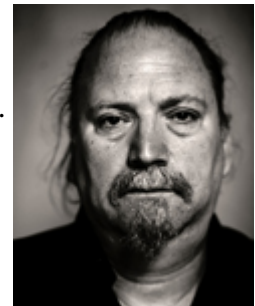
Det sägs att utländsk militär finns i Afghanistan för att skydda civilbefolkningen. Efter snart tio år säger överbefälhavaren för styrkorna att "vi" måste förklara för afghanerna att vi är här för deras skull. En omänsklig pedagogisk uppgift tycks det.

Afghanerna betalar ett högt pris för denna vår beskyddarverksamhet.

Anders Davidson

Ship to Gaza

Som ni minns arrangerade DV ett möte med den judiske konstnären Dror Feiler i höstas. Han är svensk talesman för solidaritetsprojektet "Ship to Gaza". Skåningarna Henning Mankell och Mikael Wiehe följer med. Den svenska båten m/s "Sofia" lämnar hamnen i Aten denna helg. Den 27 maj väntas den nå Gaza. Den ingår i en konvoj omfattande fyra fraktfartyg och fyra passagerarfartyg. Ombord finns författare, sångare och ett 50-tal parlamentsledamöter från olika länder i Europa.

Företaget finansieras med frivilliga bidrag

Regeringen i den "judiska demokratiska staten Israel" har varnat den svenska regeringen. Israel kommer inte att tveka att använda våld för att stoppa "Ship to Gaza". Besöket bryter mot Israels blockad mot invånarna i Gaza. Israel planerar en stor flottmanöver utanför Gaza i slutet av maj. Ordern till de israeliska militärstyrkorna är att stoppa fartygen och gripa aktivisterna.

I Sverige har den israeliska lobbyen fördömt aktionen. Den har ju ständig tillgång till alla stora massmedia och till ledarredaktionerna i tidningar som Svenska Dagbladet, Sydsvenskan och Expressen, som ägnar sin största energi åt att försvara Vilks yttranderätt.

Dror Feiler säger att syftet med resan är att hävda internationell rätt. Det är fråga om praktisk solidaritet och humanitär hjälp till den lidande civilbefolkningen i det isolerade och sönderbombade Gaza. Den israeliska blockaden av Gaza är olaglig. FN har rätt att besluta om blockader men inte enskilda stater som Israel.

Kanske kan deltagare i den studiecirkel från Lund som besökte Israel i mars se till att Dror Feiler får möjlighet att rapportera direkt till Veckobladet. Det vore intressant.

Gunnar Stensson

Cement till Gaza - 1 ton för 500 kr - 40 personer har donerat, vi söker 40 till!

För två veckor sedan gick Ship to Gaza ut med den glädjande nyheten att man köpt ett skepp i Grekland som tillsammans med sju andra båtar i slutet av maj månad kommer att bryta blockaden mot Gaza. Lastade med runt 5000 ton förnödenheter och med en besättning av parlamentariker, kulturpersonligheter, människorättsaktivister och journalister kommer man att segla från hamnar i Medelhavet mot målet: Gaza. Genom en återförsäljare i Grekland har man slutit ett avtal vilket innebär att man kan köpa ett ton cement för 500 kr.

Det tog vi i Palestinanätverket som en uppmaning och som en utmaning. Som enskild individ kan man lätt känna att ens bidrag försvinner i det stora hela. Vi vill visa att alla vi enskilda Palestinavänner tillsammans kan göra skillnad – på två veckor har 40 personer lämnat bidrag på tillsammans över 53 ton cement till Gaza. Vi tror att det finns många där ute som kan tänka sig att skänka ett ton cement, så länge man vet att de gör skillnad och att det verkligen kommer fram.

Vi utmanar därför dig att göra samma sak – delta i insamlingen och skänkt ett ton cement till Gaza. Det är en praktiskt solidaritetshandling, från människa till människa. Från Ship to Gaza har man ambitionen att ha med 400 ton cement i lasten. Tillsammans kan vi fixa detta!

Om du också vill skänka ett ton cement, sätt in 500 kr på Ship to Gazas PG46359-6, märk inbetalningen "Cement". [Hör också av dig](#) så att vi kan hålla räkningen – det sporrar andra att göra samma sak. Om du vill vara anonym går det självklart också bra.

Läs mer på shiptogaza.se eller cementtillgaza.wordpress.com

Olof Holmgren, Palestinanätverket i Malmö

Lund europeisk tramshuvudstad?

Visst gapskrattade ni åt Kent Anderssons folkhemssatir *Flotten!* Och kanske också åt upproret mot *Farbror Joakim* i den nyligen avlidne Gunnar Ohrlanders angrepp på kapitalismen i pjäsen *Kalle Anka*? Och nog engagerades ni av attacken mot rasism och imperialism i *Fredag* av Agneta Pleijel och Ronny Ambjörnsson. Och av Sara Lidmans *Lifsens rot* i gästspelet från Riksteatern härom veckan. Eller *Möss och människor* av John Steinbeck om depressionens konsekvenser i höstas.

Visst minns ni dem! Vad har de gemensamt?

Jo, alla spelades de på Lilla teatern. De tre förstnämnda för 40 år sedan, i början av 1970-talet, och de två andra nyligen i teatern på Stortorget 1.

Nu ska Lilla Teatern portas när kommunen säljer huset. Än så länge kan ni uppleva Lilla Teatern som en levande symbol för att Lund trots allt är en kulturstad, om än inte kulturhuvudstad.

Snart blir Stortorget ödsligare. De kommersiella märkeskedjorna tar över precis som runt många andra torg i Sverige.

Kommunen satsade på en skulptur av trasiga cyklar utanför stadshallen när man sökte titeln som kulturhuvudstad.

Det hade nog varit bättre att visa Lilla Teatern som exempel på en ungdomlig, framtidsinriktad institution med djupa rötter i en rik lundakultur. Det insåg man inte då och det fattar man fortfarande inte.

Nu ska hela rasket bort. Man förvisar tydligen Lilla Teatern till Folkparken i Gamla Väster. Inget ont om Folkparken. Den behöver förvisso rustas upp. Lund behöver fler scener. Teaterföreningen med sina nästan tusen medlemmar behöver dem för att kunna ta emot Riksteaterns föreställningar. Lundaborna behöver dem när platserna på Lilla Teatern inte räcker till.

Men har någon frågat de ungdomar som är verksamma på Lilla Teatern vad de tycker om vräkningen?

Om nu huset ska säljas, kan det inte ske med förbehållet att Lilla teatern ska vara kvar?

Får vi någonsin se det kulturhus med tidsenliga teaterlokaler, konsertsalar och utställningshallar som Lund är i så stort behov av?

Och är det nödvändigt att slänga iväg en och en halv miljon av överblivna slantar från den kraschade kulturhuvudstadssatsningen på ännu ett jippo som humorfestivalen, som troligen skulle kunna stå på egna ben?

Måste Lund befästa sin ställning som studentikos tramshuvudstad?

Gunnar Stensson

Ge alla barn och ungdomar möjlighet att själva skapa kultur!

Motion till Lunds kommunfullmäktige

Förhoppningen att Lund skulle bli Europas kulturhuvudstad år 2014 har grusats. Behovet av att utveckla och bredda kulturen har dock inte ändrats av kultur-huvudstadsjuryns beslut. Allra viktigast är att satsa på barnen och på ungdomarna.

För att så många barn och ungdomar som möjligt skall få uppleva vad kultur och kulturskapande är föreslår vi att kommunen satsar på ett projekt där barnen och ungdomarna i kommunen själva tillsammans med goda lärare-pedagoger-konstnärer-dansare-skådespelare-orkesterledare etc, skapar kultur.

Detta kan innebära att sjunga i kör, att delta i teateruppsättningar, musikalerna, dansföreställningar, cirkus (skriva, agera, framställa scenerier osv), uppföra orkesterverk, göra film, arbeta med konst (måla, skulptera, göra affischer för projektet), skriva och framföra dikter, medverka i musikgrupper och allt övrigt som kan räknas in inom den konstnärliga sfären. Målet är att efter projekttidens slut visa upp allt som skapat i en festival. På så sätt kommer alla kommun-invånare både direkt och indirekt att få glädje av denna satsning.

Barnen och ungdomarna får genom att själva utöva, medverka och skapa kultur en oförglömlig erfarenhet och en upplevelse av vad konst kan vara och tillföra oss alla i våra liv, vi andra får glädjen av att uppleva resultatet av barnens och ungdomarnas arbete.

I projektet värvas de bästa pedagoger som går att få inom de olika områdena. Invandrarföreningarna inbjuds att medverka så att deras kulturella arv tas tillvara. Finns intresse inom idrottsföreningarna kan dessa också självklart med-verka med konstnärliga uttryck.

De resultat som skapas i projektet presenteras sedan för alla kommuninvånare: på teatrarna, i parkerna, i Konsthallen, i Stadshallen osv. under en vecka eller den tid som behövs för detta.

Med hänvisning till det som anförts ovan föreslår vi Kommunfullmäktige att besluta att ge Kultur- och fritidsnämnden i uppdrag att tillsammans med Barn- och skolnämnder samt Utbildningsnämnden genomföra ett projekt för alla barn- och ungdomar enligt ovanstående intentioner.

Sven-Bertil Persson och Ulf Nymark Demokratisk Vänster

Inför en smutsig valrörelse

Valrörelsen har dragit igång, på just det svårartade och totalt överraskningsfria sätt man hade fruktat. Det är TV-debatter, gärna på söndagkvällar, mellan Reinfeldt och Sahlin, mellan Östros och Borg, mellan Sahlin och Borg, mellan Östros och Reinfeldt, mellan ... Ja och så tonar Maud Olofsson (c) fram i ännu en pastellfärgad byxdräkt, säg i turkos, och kvittrar loss om centern som det miljövänliga småföretagarpartiet. Man vill ta tillbaka allt man har sagt om politik som något lustfyllt att ägna sig åt.

Det är intressant att se hur de inblandade efter hand slits ner och allt mer framstår som politikerhackor. Anders Borg inledde säsongen som intellektuell stjärna i politiken, mannen som tog ekonomi på allvar och som hade läst på. Men när han började debattera med Östros (s) drogs han omedelbart ner till Östros debattnivå och där var Östros mer hemma och vann. Å andra sidan låter Östros alltmer som en ny variant av Bosse Ringholm.

Bocken som trädgårdsmästare

Häromveckan framträdde Per T Ohlsson, den kände söndagspublicisten, i Sydsvenskan, och under rubriken "Varning för smuts" manade till besinning och måttfullhet i valkampanjen: "Smutskastningen inför årets val har redan börjat". Javisst, så sant som det är sagt, inte minst på Sydsvenskans ledarsidor när herrarna Bredberg och Skogekär är på gång. Och som Per T säger om de borgerliga ministrarnas nya Tobleronepånopp på Mona Sahlin: "Att anspela på en för länge sedan utagerad affär framstår dessutom som en aning desperat." Visst, det är verkligen på kornet.

Per T Ohlssons besinningsfulla ord får naturligtvis uppfattas som inslag i en djup självkritik. Han skrev nämligen i februari efter riksdagens utrikesdebatt: "Genom att inkludera Vänsterpartiet i det rödgröna alliansbygget har Socialdemokraterna, med sin stolta frihetstradition, surrat fast sig vid diktaturvänner och gamla nackskotts nostalgiker." Jaha,

häftigt men kanske inte så sakligt. Ordet ”nackskottsnostalgiker”, har han kommit på det själv Per T? Nej, det har han fått från en yngre kollega. Man kan med hjälp av Google spåra det till Henrik Bredberg, ledarskribent på Sydsvenskan. Han skrev ett år tidigare efter oroligheter i Södertälje : ”Lenin-myspys med eller utan nackskottsnostalgi.” Oklart vad det hade med Södertälje att göra, men OK. Per T hade dock inte med ”Lenin-myspyset” och man undrar varför, det hade liksom satt prickerna över i-et.

Per T:s nya uppmaningar får väl ses som ånger över hans tidigare grova förlöpningar, utan tvivel bara gjorda för att komma åt de förbannade sossarna. Eller, ja vad är den alternativa tolkningen ? Att det är hyckleri rätt upp och ner när söndagsskribenten som nyss var en av bombhögerns ledande talesmän i Sverige (”Wing Commander Olzen”) nu jobbar på att bli blirumsren? Det ska vi väl inte tro. Vi kommer att följa den etiska kampanjen på Sydsvenskans opinionssidor med största intresse.

Dags igen

Ja, så är det karneval igen. Jag antar att man förväntas leva upp till förväntningarna om att vara en glädjeförstörare från vänster, men det vägrar jag. Lundakarnevaler är konstiga inrättningar som är utestängande för många. Men visst, jag har haft mycket roligt på karnevaler och unnar andra detsamma. Man träffar t.ex. intressanta människor. Jag minns karnevalen 62 när jag jobbade med cirkusen. Därutöver ingick att organisera ett telefonnät på området, ja det var före mobiltelefonerna. Jag och en gammal signalist från Värmland, signaturen Grr, for ut till truppförråden i Revinge och lånade några rullar kabel, en växel och en kabelstång. Ja sen gick vi som en annan linjepatrull och hängde upp kabel i träd och lyktstolpar och det blev alldeles utmärkt. Där ser man att det fanns vissa fördelar med värnplikten. Det kan ju vara värt att erinra sig denna dag när försvarsvännerna i borgerligheten avskaffar värnplikten för att satsa på en yrkesarmé. Jag vill dock avhålla mig från att berätta lumparhistorier (Utom möjligen Per Rådströms gamla: ”Då sa jag till översten: Överste, sa jag...”). Trevlig karneval!

Lucifer

Motkarnevalen i Lund 40 år

Pi Linds och Staffan Olssons Pistolteater medverkade med sin pjäs ”Palmlänningarna” i Motkarnevalen 1970 och var dess kanske största attraktion. Ensemblen med Kim Anderzon och Claire Wikholm i spetsen lämnade sin bas i gamla stan i Stockholm för att spela på Gröningens lilla vita cementscen i Lund. Där ställde de upp några skrangliga kulisser som föreställde Palmlänningarnas land med röd stuga och allt.

Normalt spelade Pistolteatern absurda pjäser av Öyvind Fahlström, Åke Hodell och Bengt av Klintberg. Någon eller några av dem var nog upphovsmän också till ”Palmlänningarna”.

De hade aldrig haft större publik än den i Lund. De röt sina repliker och sånger i högtalare för att ljudet skulle nå också dem som satt längst bort. ”Palmlänningarna” var en obscen och ärekränkande satir riktad mot den nytillträdde statsministern Olof Palme och hans svenska samhälle. Alla gränser överskreds till publikens jubel. Mycket handlade om sex och bajs, såvitt jag minns. Jag tror detta var det enda framförandet av ”Palmlänningarna” någonsin, men där kan jag ha fel. Det skedde mycket som är odokumenterat i den tidens underground.

Karnevalens arrangörer var Lunds FNL-grupp och FIB-Kulturfront, vid den tiden de i särklass starkaste politiska organisationerna i Lund.

Gröningen i Stadsparken var packad med folk. Solen sken. Det var väl inte riktigt som Woodstock, men lite grann åt det hållet. Alla sorters vänsterfolk var där, strikta KFML-are och haschande hippies, clarté-intellektuella och traditionella vpk-are, konstnärer,

skådespelare, musiker. Och förstås studenter. Frågan är om inte dagens valborgsfirande i stadsparken kan ha några rester från Motkarnevalen 1970 i sin arvs massa.

Allt var gratis, till skillnad från karnevalen uppe i Lundagård. Den betraktades som ett reaktionärt spektakel för besuttna överklassare som levde gott på pappas pengar.

Ingen fick heller betalt. Flera musikgrupper ställde upp. Särskilt minns jag ”Stenblomma” som jag sedan aldrig mer hörde talas om.

”Träd, gräs, stenar” - tidigare ”International Harvester” - skapade en speciell stämning med sin kontemplativa musik i den ljumma sommarnatten. De hade en nyckelroll i svensk underground åren 1967 till 72. Några av musikerna bodde i vår lägenhet i Ulrikedal; vi kände dem sedan tidigare. Vi förvånades över de stora kvantiteter öl de konsumerade. Till min överraskning kunde jag nyss på nätet konstatera att de fortfarande spelar, 40 år efter framträdandet i Motkarnevalen.

Uppe på Sandgatan spelade Lilla Teatern Kent Anderssons ”Flotten” gång på gång för jublande fulla hus.

Och nånstans i närheten pågick karnevalen, vilket noterades som en sorts bakgrundsbrus.

Det var andra tider 1970! Men kanske blir det en folkets motkarneval 2014.

Gunnar Stensson

En karnevalshistoria

Livet rymmer många faror, det vet vi alla. Bland de faror som hotar brukar man inte sällan särskilt nämna onykterhet och dryckenskap, en mänsklig böjelse som fått många kamrater på fall. Men också det motsatta kan leda till problem, vilket den här historien visar.

Det var inne på Glerups jag träffade min gamle vän, min fest-och schackkompis Lasse, numera välbeställd överläkare i Kristianstad. Vi känner varandra sedan hans tid i Lund. Han var en sju-åtta år äldre än jag och jag var ofta gäst hos honom och Marie i deras radhus nere på Nilstorp. Vi hade faktiskt rätt roligt där. På den tiden hängde jag ihop med Kristina. Där förekom också Jan och Eva och jag minns särskilt två sköterskor från Lasses klinik, blonda flickor som var nätta i dansen och som båda hette Ingrid.

Nåväl, det var nu i julas och jag var på Glerups för att köpa några julklappsböcker, och där stod så plötsligt Lasse. Vi började förstås prata om gamla tider, tidigt sextiotal eller så. Det var ju så att vi inte bara dansade och hade roligt med flickorna (och de med oss, vill jag gärna tro), vi tömde också en och annan bägare som man brukar säga. Vad gäller flickorna satte Marie en mycket tydlig gräns för Lasse, det var rätt uppenbart. Hur som helst, det kunde hända att vi kanske drack några glas för mycket, så där mitt i veckan, även om vi nästa dag skulle stiga upp muntra och glada och börja jobba från klockan åtta. Det var detta Lasse och jag bytte lite minnen av där på Glerups. Då sa han plötsligt med lite annan ton i rösten:

– Nu ska jag berätta något för dig som jag aldrig har talat om för någon förr. Det handlar om att också överdriven nykterhet kan ha sina faror.

– Jaså, männ det?

– Jo det var ju så, sa Lasse, att vid Karnevalen 1958 så hade han jobbat i Spökkällaren som traditionsenligt var inrättad i katakomberna under AF. Hans uppgift var att där ungefär två gånger i minuten dels avlossa ett knallskott, dels låta en bila falla på en docka så att huvudet åkte av. Ja huvudet var alltså löst från början, men det skulle se så ut, och det kunde med ett snöre snabbt dras på plats igen.. Han hade tagit på sig uppgiften för att få vara med i karnevalståget där han skulle vara Kirk Douglas, en då välbekant om än erkänt dålig amerikansk filmskådespelare, som han faktiskt liknade lite grann. Att jobba i Spökkällaren var rätt attraktivt det också, men det var en sak förbunden med den speciella uppgift han fick

som gjorde den lätt asketisk: han måste vara absolut nykter. Effekten med knallskottet i startpistolen skulle komma i exakt rätt ögonblick för att den rätta skrämseffekten skulle uppnås och vad gällde bilan skulle den falla precis så att den inte föll vid sidan och kanske skadade någon. Den var nämligen rätt tung och var faktiskt lite vass. Lasse hade fått svära på att vara absolut nykter, att inte förtära en droppe. Det var en förutsättning för jobbet och över sig hade han Spökkällarchefen, en äldre jurist med vissa kropps krafter och betydande nit för uppgiften.

Jaha, och då var det så att när Spökkällaren stängde framåt tio och jag tror det var sista karnevalsdagen så skulle manskapet där ha sin lilla efterfest i en av de små källarsalarna på AF. Och fest blev det, av den orgiastiska sort som kan förekomma just i karnevalssammanhang. Karneval betyder ju egentligen "farväl kött", men det är knappast något som brukar prägla sådana fester. Det mest utmärkande för den här festen blev emellertid att alla blev sanslöst berusade. Den biträdande spökkällarchefen var medicinare och hade för evenemanget skrivit ut två liter sjuttioprocentig etylalkohol. "För utvärtes bruk" stod det visserligen på etiketten men spriten blandades på känt sätt ut med något vatten och flera liter apelsinjuice, varpå det hela serverades i dricksglas. En blandning av denna typ är särskilt förrädisk därför att den smakar inte särskilt mycket sprit utan mest färsk frukt. Knockoutdrycken förtärdes i stora mängder av de dansande (twist var modedansen det här året) som ville läska sig. Konsekvenserna blev förödande, folk vacklade omkring i dansen redan efter tre kvart.,

– Men, sa Lasse, jag var spik nykter. Jag var liksom inte inställd på att dricka, hade inte druckit så mycket som en öl på hela dan och nu hade jag bara ingen lust till det. Jag var den ende nyktre, dvs. det trodde jag tills jag fick syn en flicka som likaså var helt nykter. Hon var norska, från Lillehammer, och gick på lufthopperiet, ja så kallades sjukgymnastutbildningen på den tiden.

– Jaha, sa jag, uppstod det sympati?

– Det kan man lugnt säga, sa Lasse. Vi var de enda som var vid våra fulla fem sinnen och de gjorde sig förstås snabbt gällande. Du vet hur norska flickor kan vara: ganska högresta, vansinnigt friska och glada och, får man säga, initiativrika.

– Nåja, för all del, sa jag.

– Ja, vi kom ju rätt snart på att vi inte hade där att göra bland alla fyllehundar utan ville dra oss undan till något mera avskilt och ostört. Så vi gick hem till henne, hon bodde i en liten konstig länga på en bakgård till Stora Fiskaregatan. Rätt fint hade hon det, det var inget stort, ett pyttelitet pentry, men där var plats till en bred säng. Hon nästan kastade sig över mig, jag tror vi hamnade på tvären. Ja, så gick det med det.

– Det var väl en fin berättelse, sa jag, ni fick dygdens belöning när ni nu hade hållit er nyktra och det ska jag tänka på nästa gång jag går på fest. Eller, blev det några efterverkningar...?

– Det kan man lugnt säga. Marie blev som vansinnig.

– Marie, hade du träffat henne då?

– Herregud, vi hade ju förlovat oss vid nyår! Hennes far hade visat mig hela gården uppe i Småland och särskilt satt mig in i hur viktigt det var att sköta skogen.

– Att du var förlovad begrep inte jag. Hur fan gick det?

– Jodå, det gick ju inte att hålla hemligt vad som hade hänt. Hon gjorde slut på stubben och det höll sig i två månader. Men sen blev jag förlåten. Och nu har vi varit gifta, ja är det 47 år.

– Och den norska sjukgymnasten då?

– Ah, hon hade en fästman hemma i Gudbrandsdalen, det blev inget mer.

– Ångrade du vad du hade gjort?

– Vad tror du?

– Och sensmoralen?

– Ja den måste väl vara att överdriven nykterhet faktiskt kan ha sina faror.

Måns Persson

Fruktans anatomi av Immanuel Wallerstein 15 maj 2010 :

Fruktan är den känsla som mer än någon annan genomsyrar världen idag. Denna fruktan är inte irrationell, men leder heller inte nödvändigtvis till kloka åtgärder mot den hotande faran. Hur den fungerar visas tydligt av två nyligen inträffade händelser. Den första var den dramatiska nedgången på aktiemarknaden den 6 maj. Den andra var kravallerna i Aten, som redan har lett till tre dödsfall...

Kravallerna var en följd av grekernas fruktan. Det som oroad grekerna var sannolikheten att deras inkomster skulle reduceras radikalt de närmaste åren. Det gjorde dem arga och mycket rädda. Och de var långt ifrån övertygade att det var deras fel och att de borde betala.

Men de grekiska medborgarnas rädsla är bara toppen på isberget, något som regeringarna och finansmarknadernas ledare är väl medvetna om. Den grekiska regeringens problem är enkla. Skatteintäkterna är för låga och utgifterna för höga i förhållande till Greklands nuvarande och framtida tillgångar. Så antingen måste regeringen höja skatterna (om den är i stånd att utkräva dem) eller måste den skära ner utgifterna eller bådadera – och det drastiskt!

Men detta är också problemet för Tyskland, Frankrike, Storbritannien, Förenta staterna - listan är längre. Men inte heller de fåtaliga länder som t ex Brasilien och Kina som ännu ser ut att hålla huvudet ovan vattnet är undantagna från denna smitta. Grekerna ger sig ut på gatorna för att protestera. Det kommer att sprida sig. Och när det sprider sig blir marknaden än mer orolig och fruktan ökar i stället för att minska.

Svaret på dilemmat är överallt detsamma: att köpa tid med papperspengar, lånade eller nytryckta. Förhoppningen är att ny ekonomisk tillväxt ska komma igång under den lånade tiden och återskapa förtroendet, så att paniken, både den öppna och den latent, upphör. Politikerna griper efter varje litet tecken på tillväxt och övertolkar det.

Fruktan är inte irrationell. Den är en konsekvens av världssystemets strukturella kris. Den kan inte botas av de tillfälliga lösningar som regeringarna använder för att överbrygga de allvarliga systemfel som konfronterar oss idag. När fluktuationerna är så stora och hastiga som nu kan ingen planera rationellt. Så människorna handlar inte längre som rimligt rationella aktörer i en relativt normal världsekonomi. Och denna fruktans förhöjda nivå är en grundläggande realitet i den nuvarande eran.

Översättning och redigering Gunnar Stensson

Rättvisa skillnader?

(första gången publicerad i VLT)

Idag är det precis 30 år sedan storkonflikten med över 100.000 i strejk och 750.000 som lockoutades avslutades. Konflikten ändades och arbetsgivarna fick gå med på LO:s krav. ”En investering för framtiden” kallade dock SAF-ordföranden Curt Nicolin det.

I den ekonomiska politiken är skatter ett kärt diskussionsämne. Den ena extrempositionen att skatter ska utjämna alla inkomstskillnader finns mig veterligen inte. Den andra att skatterna inte alls ska vara omfördelande är däremot ganska spridd. Anhängarna av en platt skatt, där alltså alla oavsett inkomst betalar samma andel i skatt, får väl räknas dit. Tanken är väl att marknadsens osynliga hand ser då till att alla avlönas efter förtjänst.

Flertalet anser att det finns motiv för skäliga löneskillnader även efter skatt, men vad som synes rimligt är en bedömning som ligger i betraktarens öga. Ända sedan 60-talets början har det forskats kring upplevd rättvisa. Enligt J.S. Adams är vi närmast programmerade att jämföra om vi får mer, mindre eller lika mycket som andra i samma situation. Orättvisa kan både vara att få för mycket eller för lite. Dock verkar det första fallet kunna tas med större

jämmod än det senare.

Upplevd orättvisa ger upphov till negativa reaktioner som otillfredsställelse vid underkompensation och skuld känslor vid överkompensation, medan upplevd rättvisa ger tillfredsställelse.

Ginikoefficient är ett [mått](#) på ojämlikheten i inkomstfördelning. Brasilien och Mexico, knappast några samhällsidyller, är de som har den största ojämlikheten på nationsnivå. Norge och Canada har de lägsta skillnaderna och är också etta och fyra på FN:s världsranking över "mänsklig utveckling".

(Å andra sidan kommer både Brasilien och Mexico före i lyckoindex – "fattiga, men lyckliga"?)

VD-lönerna var år 1950 drygt 25 gånger högre än industriarbetarlönen. Den skillnaden minskade fram till 1980 och var då "bara" 10 gånger högre. Tjugo år senare var skillnaden 50 gånger. Hur var det Nicolin sade? "En investering för framtiden."

Stig Henriksson

"Rättvisa och makt måste föras samman, så det som är rättvist är mäktigt och det som är mäktigt är rättvist."

-Blaise Pascal

DV-fråga till kommunstyrelsens ordförande: Om förhållning av beslut om klimatmål

I november 2008 beslutade fullmäktige att tidigarelägga uppföljningen av LundaEkos miljömål avseende växthusgaser till år 2009. I fullmäktiges uppdrag till kommunstyrelsen ingick bland annat att pröva om målen behöver skärpas med tanke på den accelererande globala uppvärmningen. År 2009 är sedan länge passerat.

När kommer fullmäktige att få del av uppföljningen och förslag till beslut om nya miljömål för utsläpp av växthusgaser?

Sven-Bertil Persson, Demokratisk Vänster

Enhetligt biljettpris för att resa kollektivt i Lunds kommun

Motion till Lunds Kommunfullmäktige

Varför ska kollektivtrafikresande lundabors biljettpriser bestämmas av var någon-stans de bor i kommunen? Eller annorlunda uttryckt: varför ska en lundabo som reser till eller från en tätort utanför staden Lunds hank och stör betala mer för en biljett än en resande inom staden?

I dag betalar t ex en Södra Sandbybo och en Dalbybo 29 kronor för att ta sig in till centrala Lund, en invånare i Veberöd 36 kronor. Inom Lunds stad betalar man 17 kronor för en kontantresa. Resenären från Sandby/Dalby betalar alltså 70 procent mera än stadsbussresenären, Veberödsbon betalar hela 110 procent mera än stadsbussresenären. (Biljettpriserna här avser vuxen person. För periodkort är den procentuella skillnaden mellan

Stadstrafiken och Skånetrafiken något mindre, men det förhållandet att ”bybon” betalar betydligt mera kvarstår.)

Demokratisk Vänster anser att alla kommuninvånare ska ha tillgång till god kollektivtrafik till en rimlig taxenivå. Vi ser detta som en omistlig del av välfärden. Det kan inte vara rimligt och rättvist att man ska betala olika mycket beroende på var i kommunen man bor och vart man ska resa.

Vi anser därför att Lund ska ta som målsättning att införa enhetliga biljettpriser för resor inom kommunen. Med enhetliga biljettpriser menar vi här att ingen resenär ska betala mer för en resa inom kommunen än vad det idag kostar att åka med stadstrafiken (för de olika typerna av biljetter – kontant, period, rabatt etc). Som ett första steg i detta måste fullmäktige få en beräkning av hur stora kostnaderna merkostnaderna blir för detta.

Vi föreslår därför kommunfullmäktige att besluta

att Lund ska ha som målsättning att införa enhetliga biljettpriser för kollektiv-trafikresor inom kommunen

att ge Tekniska nämnden i uppdrag att för fullmäktige redovisa beslutsunderlag för att i samarbete med Skånetrafiken införa enhetlig taxa för resor inom Lunds kommun så att ingen resa kostar mera än vad den idag gör i Stadstrafiken

Sven-Bertil Persson och Ulf Nymark Demokratisk Vänster

Ibland är politik ett ganska ensamt hantverk

En bild från KD:s torgmöte för någon vecka sedan. KD:s representant genomförde torgmötet utan att darra på manschetten och när han hade sagt allt han ville säga så packade han samman sin anläggning och gick hem. Inte någon lyssnade, åtminstone ingen människa.

